

Бриен, който гореше да си отмъсти на Фридрих Втори, за отнетото Иерусалимско кралство, за смъртта на дъщеря си... Нима беше разумно да се вкара вълка в кошарата? Какъв покровител щеше да бъде българският цар? Твърде лесно от защитник той можеше да стане господар... Освен това мнозина от бароните хванеха в себе си таен страх: дали младият Едуен като порастне, облегнат на такъв мощен защитник, не ще подири сметка за обидите нанесени на брат му Роберт...

Само че трябваше всичко да остане покрито в най-дълбока тайна.

Наистина, какво можеше да стори българският цар, тъй мек и добро сърдечен, зает винаги само само със строеж на манастири и църкви?... Ала все пак, по-добре беше измамата да остане неизвестна, колкото може по-дълго. Нека Фридрих се мамеше с помощта на Тодор Комнен. В Константинопол щеше да го очаква доста горчива изненада.

Щом и последният свидетел сложи подписа си на пергамента, хобш радостен вик отекна под мраморните сводове.

— Да живее император Жан дьо Бриен!

Блестнаха оръжията като мълнии, звъннаха щитове, дигнаха се копия високо във въздуха.

В това време писецът довършваше края на договора:

"Ego Angelus not. hiis actibus interfui et hoc totum scripsi et authenticari rogatu et mandato patrum."

Младият престолонаследник не сваляше умните си очи от тия на баща си. От време на време Асен прекъсваше разказа си и предлистваше дебелия пергамент, в които стоеше изписано със ситни букви великото минало на българския народ.

— И тогава Искерих сложил основите на новата държава отъв Истѣра. Тъй от смешението на славяни и българи се образувал нашия народ.